

## יחזקאל נפשי על חסדו של אלוה

סמוך לשעת שחרית. בחדר שהקצו לי הנזירים במנזר בעין-כרם.  
מבצע לחלון, מטר דק, אינו חדל מלשטף את האדמה.  
דומה כי מזה ימים אחדים זה כך. שנים אולי.  
שותה תה-בבילון חם, מעין בטימותי לירי "Design for dying",  
על שמונת מעגלי התודעה. לי אולי מתאים היה לחבב משנה כשלו...  
יתכן כי בזמן אחר, היתה תורתו מתחבבת עלי באיזה אפן.  
איזה דברי הבל... תחת זאת, אני מוצא את ענין מותו קרוב יותר  
ללבי, עפרו שפזר בחלל היקום...  
הגשם מתחזק. דמדומים. תחושת לחות. פה ושם קברים מבצבצים  
בנוף, מלאכי-שיש נשטפים בגשם. פניהם מיסרים. הכל נוגה כליכך,  
עצוב. אמור הייתי לחוש באיזו תחושת אכזבה על בואי לכאן במזג  
אור שכהה, על כך שמה ימים אני ספון בחדר.  
הפקיד, נזיר הצעיר ממני בשנתיים, כמדמה חש בתחושת אשמה,  
מקפיד לדפק על דלתי מספר פעמים ביום. בידיו הוא נושא מגש  
מתכתי ועליו פסות לחם קלויות, רכה. קומקום חם.  
לו יפי יוגי. תוי פניו נצרתיים. אין לי ספק כי אלו בוחר היה  
במסלול החיים החלוני, תחת חיי הסגפנות שסגל לעצמו, היה  
מחזר בידי נערות רבות. היה נאהב על ידיהן, נערץ.  
אני חש מנמנם... חש כי האלהים נוטה חסד למקום הזה, אולי  
שכחו. איזה רגע קסום הוא זה אלהים. אני חש באשר כל יבטא.



שיר זה בנוי כקטע אווירה בפרוזה. מטרתו להעביר את תחושת המקום  
הייחודי דרך עיניו של דובר יחיד. הרובר, שההנחה היא שהוא יהודי  
אף על פי שזה אינו מוזכר בטקסט, מבקש להתבודד ולחשוב על מהות  
הקיום, ובמקום לנסוע להודו הוא מבקר במנזר בעין כרם. הוא מזכיר  
את ר"ד טימותי לירי – שחקר את השפעות הל.ס.ר – ומציג אותו  
כאופציה דתית שנונחה על ידיו. אך אף שהוא דוחה את תורתו, הוא  
נמשך אל דרך מותו – פיזור אפר גופתו בחלל – מפני שגם הוא מבקש  
להיות נוכחי-נפקד בעולם.

השיר הוא שיר דתי במובהק. הרובר מאמין בבורא עולם ומחפש את  
חסדו בכל מקום. אולי הוא אינו יודע, כישראלים רבים אחרים,  
שליהודי אסור ליהנות מהקדש נוצרי. על כל פנים, השיר מדיף ריח  
אמונה ועבודת אלוהים דרך ההשקפה הנוצרית, למשל בחיפוש  
האלוהים ביפה, בטבע, בפני האדם. גם הנזיר המופקד על אירחו של  
הרובר מגיש לו את ארוחותיו כאילו היה מדובר בסרטנט ניצרי:  
במקום היין, ריבה; במקום הלחם, צנים.

מבחינה לשונית, יפה השימוש החוזר במילים "היה" ו"אולי",  
המעניקות לטקסט תחושה של היסוס וחיפוש אחר תשובה.  
השיר לקוח מתוך "שבו" 17, גיליון חרש של כתב העת לשירה  
בעריכת עוזי אגסי.